

Диспозитив

При прехвърляне по смисъла на Директива 2001/23/ЕО на Съвета от 12 март 2001 година относно сближаването на законодателствата на държавите членки във връзка с гарантирането на правата на работниците и служителите при прехвърляне на предприятия, стопански дейности или части от предприятия или стопански дейности на предприятие, принадлежащо към една група, към предприятие, външно за групата, като „прехвърлител“ по смисъла на член 2, параграф 1, буква а) от посочената директива може да се разглежда и предприятието от групата, в което работниците са работили постоянно, без обаче да са били обвързани с последното с трудов договор, независимо че в рамките на тази група съществува предприятие, с което съответните работници и служители са били обвързани с такъв трудов договор.

(¹) ОВ С 220, 12.9.2009 г, стр. 21.

Решение на Съда (втори състав) от 14 октомври 2010 г. (преюдициално запитване от Verwaltungsgericht Halle — Германия) — Günter Fuß/Stadt Halle

(Дело C-243/09) (¹)

(Социална политика — Защита на безопасността и здравето на работниците — Директива 2003/88/ЕО — Организация на работното време — Пожарникари, работещи в обществен сектор — Оперативна служба — Член 6, буква б) и член 22, параграф 1, първа алинея, буква б) — Максимална продължителност на седмично работно време — Отказ за полагане на труд, при който се превишава това работно време — Принудително претестване в друга служба — Непосредствено действие — Последници за националните юрисдикции)

(2010/C 346/26)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Verwaltungsgericht Halle

Страни в главното производство

Жалбоподател: Günter Fuß

Отговорник: Stadt Halle

Предмет

Преюдициално запитване — Verwaltungsgericht Halle — Тълкуване на член 22, параграф 1, буква б) от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година относно някои аспекти на организацията на работното време (ОВ L 299, стр. 9; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 3) — Национална правна уредба, която в нарушение на посочената директива предвижда работно време с продължителност по-голяма от 48 часа за период от седем дни за служители, работещи в служби по оперативна противопожарна дейност — Служебно извършено преместване на служител, който е отказал такова работно време, на еднакво платена административна длъжност — Понятие за „вред“

Диспозитив

Член 6, буква б) от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година относно някои аспекти на организацията на работното време трябва

да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство, която позволява на работодателят от обществен сектор да претести принудително в друга служба работник, нает като пожарникар в оперативна служба, с мотива, че той е поискал в последната служба да се спазва предвидената в тази разпоредба максимална средна продължителност на седмичното работно време. В това отношение е без значение обстоятелството, че вследствие на претестването работникът не понася конкретни вреди, различни от настъпилите в резултат на нарушението на посочения член 6, буква б).

(¹) ОВ С 233, 26.9.2009 г.

Решение на Съда (четвърти състав) от 21 октомври 2010 г. (преюдициално запитване от Cour constitutionnelle, Белгия) — Изпълнение на европейска заповед за арест, издадена срещу I.B.

(Дело C-306/09) (¹)

(Полицейско и съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси — Рамково решение 2002/584/ПВР — Европейска заповед за арест и процедури за предаване между държавите членки — Член 4 — Случаи, в които може да бъде отказано изпълнение — Член 4, точка 6 — Заповед за арест, издадена с цел изпълнение на наказание — Член 5 — Гаранции, предоставени от издаващата държава членка — Член 5, точка 1 — Задочно осъждане — Член 5, точка 3 — Заповед за арест, издадена с цел провеждане на наказателно преследване — Предаване при условие издирването лице да бъде върнато в изпълняващата държава членка — Съвместно прилагане на точки 1 и 3 от член 5 — Съвместност)

(2010/C 346/27)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Cour constitutionnelle

Страна в главното производство

I.B.

Предмет

Преюдициално запитване — Cour constitutionnelle (Белгия) — Тълкуване на член 4, точка 6 и член 5, точка 3 от Рамково решение на Съвета на Европейския съюз 2002/584/ПВР от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки (ОВ L 190, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 3), както и на член 6, параграф 2 от Договора за ЕС — Мотиви за факултативно неизпълнение на европейската заповед за арест и гаранции, които следва да се предоставят от издаващата посочената заповед държава членка — Възможност за изпълняващата държава членка да поставя предаването на пребиваещо на нейна територия лице в зависимост от условието това лице, след изслушването му в издаващата заповедта за арест държава членка, да бъде изпратено в изпълняващата държава членка, за да изгърпи там наказанието или мярката, изискваща задържане, която може да бъде окончателно произнесена срещу него в издаващата държава членка — Особено положение на лице, вече осъдено в издаващата държава членка, но с присъда, постановена задочно, срещу

която то все още разполага с право на обжалване — Евентуални последици на риска от накръняване на основните права на засегнатото лице и в частност — на зачитането на правото на личен и семеен живот — за решението, което трябва да бъде взето от съдебните органи на изпълняващата държава членка

Диспозитив

Член 4, точка 6 и член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки трябва да се тълкуват в смисъл, че когато съответната изпълняваща държава членка е приложила член 5, точки 1 и 3 от това рамково решение във вътрешния си правен ред, изпълнението на европейска заповед за арест, издадена с цел изпълнение на задочно постановена присъда по смисъла на член 5, точка 1, може да бъде обвързано с условието засегнатото лице, което е гражданин или пребиваващ в изпълняващата държава членка, да бъде върнато в последната, евентуално за да изтърпи тап наказанието, наложено му след приключването на повторното разглеждане, проведено в издаващата държава членка в негово присъствие.

(¹) ОВ С 233, 26.9.2009 г., стр. 11.

Решение на Съда (втори състав) от 14 октомври 2010 г. (преюдициално запитване от Centrale Raad van Beroep — Нидерландия) — JA van Delft, JC Ramaer, JM van Willigen, JF van der Nat, CM Janssen, O Fokkens/College van zorgverzekeringen

(Дело C-345/09) (¹)

(Социално осигуряване — Регламент (ЕИО) № 1408/71 — Дял III, глава 1 — Членове 28, 28а и 33 — Регламент (ЕИО) № 574/72 — Член 29 — Свободно движение на хора — Членове 21 ДФЕС и 45 ДФЕС — Здравноосигурителни обезщетения — Носители на правото на пенсия за старост или на обезщетение за неработоспособност — Пребиваване в държава членка, различна от държавата, която отговаря за изплащането на пенсията или обезщетението — Предоставяне на обезщетения в натура в държавата на пребиваване за сметка на държавата, която отговаря за изплащането — Липса на регистриране в държавата на пребиваване — Задължение за плащане на вноски в държавата, която отговаря за изплащането — Изменение на националното законодателство на държавата, която отговаря за изплащането — Непрекъснатост на здравното осигуряване — Разлика в третирането между местни и чуждестранни лица)

(2010/C 346/28)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Centrale Raad van Beroep

Страни в главното производство

Жалбоподатели: J.A. van Delft, J.C. Ramaer, J.M. van Willigen, J.F. van der Nat, C.M. Janssen, O. Fokkens

Ответник: College van zorgverzekeringen

Предмет

Преюдициално запитване — Centrale Raad van Beroep — Тълкуване на Договора за ЕО, на членове 28, 28а и 33, и на точка 1, букви а) и б) от раздел Р от приложение VI към Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността (ОВ L 149, стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 26) и на член 29 от Регламент (ЕИО) № 574/72 на Съвета от 21 март 1972 година относно определяне на реда за прилагане на Регламент (ЕИО) № 1408/71 (ОВ L 74, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 74) — Носители на правото на пенсия или на обезщетение — Задължение за регистриране в Съвета за здравно осигуряване на Нидерландия — Задължение за плащане на вноски

Диспозитив

- Членове 28, 28а и 33 от Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, изменен с Регламент (ЕО) № 1992/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 18 декември 2006 година, във връзка с член 29 от Регламент (ЕИО) № 574/72 на Съвета от 21 март 1972 година относно определяне на реда за прилагане на Регламент (ЕИО) № 1408/71 за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица и техните семейства, които се движат в рамките на Общността, изменен с Регламент (ЕО) № 311/2007 на Комисията от 19 март 2007 година, трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат правна уредба на държава членка като разглежданата в главното производство, която предвижда, че носителите на право на пенсия или на обезщетение за неработоспособност, дължили съгласно законодателството на тази държава, които пребивават в друга държава членка, в която съгласно членове 28 и 28а от Регламент № 1408/71 те имат право на обезщетения за болест в натура, предоставяни от компетентната институция на последната държава членка, трябва да плащат — под формата на удържка от посочената пенсия или обезщетение за неработоспособност — вноски на основание посочените обезщетения в натура, дори когато не са се регистрирали в компетентната институция на държавата членка по тяхното пребиваване.
- Член 21 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че допуска правна уредба на държава членка като разглежданата в главното производство, която предвижда, че носителите на право на пенсия или на обезщетение за неработоспособност, дължили съгласно законодателството на тази държава, които пребивават в друга държава членка, в която съгласно членове 28 и 28а от Регламент № 1408/71, изменен с Регламент № 1992/2006, имат право на обезщетения за болест в натура, предоставяни от компетентната институция на последната държава членка, трябва да плащат — под формата на удържка от посочената пенсия или обезщетение за неработоспособност — вноски на основание посочените обезщетения в натура, дори когато не са се регистрирали в компетентната институция на държавата членка по тяхното пребиваване.